

РЕШЕНИЕ

№ 16363

гр. София, 09.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 20.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11501** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. И. К., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.М., против Решение № 16561/03.11.2023 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административнопроцесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Излагат се доводи, че бежанската история не е изяснена, и не е съобразен смисълът на бежанското право. В жалбата са развити съображения във връзка със ситуацията в страната по произход на оспорващия. В с.з. жалбоподателят не се явява, а процесуалният му представител адв.М. поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното решение.

Ответникът - Председателят на ДАБ при МС, в с.з. се представлява от юк.Х., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд-София град, след като се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх.№ РД09-4392/18.11.2022 г. по описа ДАБ (л.135), и молба

вх.№ РД09-4417/22.11.2022 г. (л.136), като въз основа на същата жалбоподателят е регистриран с имената А. И. К., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] в [населено място], народност – руснак, религиозна принадлежност – атеист, семейно положение – неженен. Генериран му е ЛНЧ: [ЕГН]. Неговата самоличност е установена въз основа на представен национален паспорт. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на руски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№ BR112C2211220003.

От административната преписка се установява, че с А. И. К. е проведено интервю, обективизирано в протокол рег.№ УП-21963/30.11.2022 г. (л.116). На проведеното интервю молителят е заявил, че е напуснал страната си в началото на м.октомври 2022 г. легално за Б., след което отново легално за Турция, после в Б. и оттам на 16.11.2022 г. е пристигнал в България. Споделил е, че не желае да се яви на обявената частична мобилизация, поради здравословни проблеми. Изложил е твърдения, че през 2020 г. е бил взет незаконно в армията, получил е здравословни проблеми, страдал от дискова херния и трудно се възстановил. Споделил е, че когато отбивал редовната си военна служба, поради здравословен проблем същата била прекъсната и бил изпратен за лечение в болница. Твърдял е, че при частичната мобилизация е получил повиквателна на адрес, където не живее. Изложеното го мотивирало да напусне страната си. Допълнил е, че не е бил съден в страната си по произход, не е бил задържан или арестуван.

Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо рег.№ М-2255/26.01.2023 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.110).

По подадената молба за закрила е постановено Решение № УП-ОК-38/06.12.2022 г. (л.112) на интервюиращ орган към ДАБ, с което молбата на чуждия гражданин е отхвърлена като явно неоснователна. Решението е обжалвано и с Решение № 1956 от 27.03.2023 г. на Административен съд-София град по адм.дело № 61/2023 г. е отменено, като преписката е върната на ДАБ за провеждане на процедура по общия ред.

При новото административно производство с А. И. К. е проведено интервю, обективизирано в протокол рег.№ УП-21963/03.04.2023 г. (л.88). На проведеното интервю молителят е заявил, че е напуснал държавата си по произход една седмица след обявяване на мобилизацията в Руската федерация, през м.септември 2022 г. легално за Б.. Успял е да премине границата, тъй като списъците за мобилизация не са били пълни. В Б. е останал един месец, но след като в интернет се е появила новина, че милицията на Б. задържа призованите в казармата в Руската федерация, е решил да напусне страната. През Турция и С. е влязъл в България, за където е имал туристическа виза. Бил е придружаван от майка си и от нейния втори съпруг, който е възстановил българското си гражданство. Молителят е споделил, че е медицински работник и има повиквателна един ден след мобилизацията, като призовката е дошла по местоживеенето му в К. област, където са живеели баба му и дядо му, а той е живял в С. П.. От баба си и дядо си е разбрал, че има призовка. Той лично не я е получил,

защото по руското законодателство тя се получава лично. Повече не е бил търсен. В тази връзка е изтъкнал, че получилият призовка е длъжен да отиде при военните власти. Обяснил е, че има категория В, според която не е здрав, но при война е годен. Разяснил е, че министърът на отбраната е заявил по телевизията, че ще вземат само категория А (годни за служба). Споделил е, че в армията е лежал във военна болница и е бил опериран от дископатия, след което е бил признат за негоден за казарма. В армията имало проблем с обезболяващите. Когато е отбивал редовната си военна служба, не е имало добро отопление и е трябвало да работи. Чужденецът е заявил, че е бил подложен на опасност полицията да го спре на улицата и да го изпрати на война. Посочил е, че здравословно не би могъл да издържи нито да отиде в затвора, нито на война. Заявил е, че е против армията и П. и защото има роднини в Х..

В хода на административното производство е приета справка вх.№ ЦУ-1415/19.03.2023 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Руската федерация сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход не са кредитирани, като са приети за непоследователни. Макар на интервюто да е посочил, че не подлежи на военна служба поради здравословни причини, в същото време е твърдял, че може да бъде мобилизиран, защото е прочел в интернет, че мобилизират хора по улиците. Административният орган е допълнил, че молителят е бил обявен за негоден за отбиване на военна служба и предсрочно освободен. Приел е твърденията на кандидата почиват на негови предположения, а не на реални факти и доказателства. В хода на административното производство органът не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като кандидатът не е бил принуден да напусне Руската федерация поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Посочените мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца мотиви за желанието му да получи статут не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

От ответника: справки вх.№ ЦУ-452/23.01.2024 г. (л.290) и вх.№ ЦУ-835/14.03.2024 г. (л.174) относно общото положение в Руската федерация, актуалната политическа и

икономическа обстановка и спазване на човешките права, издадена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ.

От жалбоподателя: превод на български език на документите, представени на чужд език (л.185).

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата, на разбираем от него език. При провеждане на процедурата по подаване на процесната молба за убежище не се установяват съществени процесуални нарушения. Липсват нарушения на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при проведеното интервю, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извод за липса на предпоставките за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените

от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. От проведеното интервю и от събраните доказателства не се установява срещу него да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци.

Начинът на оценяване фактите и предоставените от търсещия закрила доказателства е регламентиран в § 3 на чл.4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл.4 определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл.4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“.

В контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения Съдът намира, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл.4, § 5, б.б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване молбата за закрила, твърденията му са неаргументирани. Въпреки че съответстват на „известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации“ за политическата обстановка в Русия, ноторно известните факти за авторитаризма на президента на Руската Федерация и за протестите там, вкл. срещу войната в У., са удобен повод за излагане твърдения за „преследване, основано на принадлежност към определена социална група (специалист с военна специалност), по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ, които твърдения обаче подлежат на доказване. В случая такова не беше проведено.

Жалбоподателят се позовава на повиквателна, адресирана до него, на същата не е получена лично от него. Властите в страната не са правили повторен опит да му я връчат, а са му позволили безпрепятствено да напусне страна си на произход. От

липсата на получена повиквателна, както и при съвкупната преценка с обсъдените по-горе доказателства, не може да се направи извод, че е съществувала реална опасност жалбоподателят да бъде мобилизиран, а още по-малко – да бъде изпратен за участие във военни действия в У.. Тъй като е напуснал страната си, той не е субект на отказ да се яви в отговор на тази повиквателна. Жалбоподателят е напуснал легално Руската федерация.

От представените справки за положението в Руската федерация се установява, че за изпълнение на наборна военна служба в страната се набират войници два пъти годишно - от 1 април до 15 юли (пролетен набор) и от 1 октомври до 31 декември (есенен набор). През тези периоди на служба могат да бъдат призвани всички мъже на възраст между 18 и 27 години, които нямат здравословни проблеми или неизлежани присъди. Задължителната наборна служба продължава 12 месеца, след което войниците могат да се присъединят към двумилionenния военен резерв на Русия. Руската армия използва наборната служба през годините с цел да гарантира, че има военно-обучени резерви, ако се наложи мобилизация при голяма война.

На 31 март 2022 г. президентът на страната е подписал указ, разпореждащ набирането на 134 500 нови наборници в армията като част от годишния пролетен набор на Русия. Наред с това Министерството на отбраната е уточнило, че повиквателните нямат нищо общо с конфликта в У.. Министърът на отбраната е заявил, че нито един от повиканите няма да бъде изпратен в "горещи точки", като е допълнил, че повиканите ще бъдат изпращани в назначените им бази в края на май 2022 г. "Повечето военнослужещи ще преминат професионално обучение в центрове за обучение в продължение на три до пет месеца. П. ми да подчертая, че новобранците няма да бъдат изпращани в горещи точки", е заявил министърът на отбраната.

Със закон от 28 май 2022 г. е премахната горната възрастова граница за служба руската армия, което означава, че лица, навършили 40-годишна възраст, вече също могат да служат.

На 21 септември 2022 г. Русия е обявила частична мобилизация на руски граждани с цел присъединяване към въоръжените сили. В края на ноември 2022 г. е обявен краят на продължилата месец частична мобилизация на 300 000 новобранци.

На 30 март 2023 г. руският президент е подписал указ за набиране на 147 000 войници във въоръжените сили, съобщават БГНЕС и различни чуждестранни информационни агенции. Самият процес по набиране на в периода между 1 и 15 юли, а със същия указ президентът решава да освободи от военна служба войниците, моряците, сержантите и старшините, чийто срок на наборна служба е изтекъл, като документът влиза в сила в деня на публикуването му. На същия ден ръководителят на комисията по отбрана на Държавната дума А. К. съобщава, че наборниците няма да бъдат изпращани на служба в Донецката и Л. народни републики, както и в Х. и Запорожка област.

Съгласно Федерален закон на Руската федерация № 53-FZ от 1998 г. относно военните задължения и военната служба, руските граждани от мъжки пол на възраст между 18 и 27 години подлежат на наборна военна служба. Според законодателството "решение за призоваване на гражданин за изпълнение на военна служба може да се вземе само след като съответното лице навърши 18-годишна възраст", а от 2008 г. срокът на наборната военна служба е фиксиран на една година.

Съгласно Федералния закон на Руската федерация от 28 март 1998 г. за военна повинност и военна служба, изпълнението на военна служба се извършва: за руски граждани - чрез повиквателна; за граждани, които нямат националност (гражданство) на чужда държава или разрешение за пребиваване или друг документ, потвърждаващ правото на постоянно пребиваване на гражданина на територията на чужда държава - доброволно (съгласно договора); за лица, които имат гражданство на чужда държава или разрешение за пребиваване или друг документ, потвърждаващ правото им на постоянно пребиваване на територията на

чуждата държава и за чуждестранни граждани - назначение с договор на военни длъжности, които са по заместване на войници, матроси, сержанти или старшини във въоръжените сили на Руската федерация или във военно формиране¹⁶.

Чл.23 от Федералния закон за военната служба и военната служба постановява, че следните категории граждани не подлежат на наборна военна служба:

1. лица, които са признати за негодни или годни с ограничения за военна служба по здравословни причини;
2. лица, които изпълняват или са завършили военна служба в Руската федерация;
3. лица, които изпълняват или са преминали алтернативна гражданска служба;
4. лица, които са отбили военна служба в друга държава.

Молителят е посочил, че не подлежи на военна служба поради здравословни причини, поради което не почиват на логиката твърденията му, че се опасява, че може да бъде мобилизиран. Наред с това той е изтъкнал, че има категория В, според която не е здрав, но при война е годен, но се мобилизират лица само от категория А (годни за служба). При това положение опасенията на молителя, основани на прочетеното в интернет, че мобилизират хора по улиците, при положение, че той е бил обявен за негоден за отбиване на военна служба и предсрочно освободен, не са в състояние да обосноват основателни опасения за сигурността на жалбоподателя.

От справката става ясно, че в У. се сражават професионални и договорни войници заедно с членове на частни военни компании, както и мъже, вербувани от самопровъзгласилите се народни републики, както и че руските военни служби полагат усилия за привличане на професионални войници.

На наборните войници в руската армия е забранено да служат в чужбина, включително в У.. Съобщава се, че текущата национална кампания за набиране включва усилия за набиране на доброволци, но засега не е ясно колко ефективна е била тази кампания. Министерството на отбраната, регионалните центрове за набиране на персонал и частни компании не съобщават конкретни данни за новия персонал.

Във "Вести недели", седмично държавно телевизионно новинарско предаване, излъчвано в цялата страна, сегмент, показан на 12 юли 2022 г. за местни военни части в Ю. Русия, включва три горещи линии, на които зрителите могат да се обадят "за доброволно участие в специалната военна операция в У.". М. Ф., бивш войник, който се е сражавал в Д., съобщава във видео, публикувано на 13 юли 2022 г., че руски официални лица планират да формират доброволчески батальони във всеки руски регион.

Професионални и договорни войници се сражават заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и с мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Донецка и Л. народни републики в района на Д. в Източна У.. Но вместо да набират войски чрез обща мобилизация, руските наборни служби изглежда засилват усилията си за привличане на професионални войници. Към момента изглежда, че призовки получават руснаци, които са служили в армията и имат боен опит – характеристики, които жалбоподателят не притежава.

Установените противоречия в бежанската история водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя е посочено само и единствено с цел обслужване на тезата за получаване статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за жалбоподателя с оглед неговата религиозна принадлежност, още повече, че той самият посочва в интервюто, че спрямо него не са отправяни заплахи във връзка с изповядваната от нея религия. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради

обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

По така изложените съображения законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не се установява да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл.8, ал.5 ЗУБ. Поради изложеното Съдът намира за законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

На следващо място Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства, не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт.

Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателя, респективно обстановката в Руската федерация. Съгласно чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма.

От представените от ответника справки за актуалното положение в Руската федерация се установява, че в страната има централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента - пост, понастоящем заеман от В. П.. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара (Държавна дума) и назначаема горна камара (Съвет на федерацията), като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. Президентските избори през 2018 г. и изборите за долна камара от 19 септември 2021 г. са белязани от обвинения в намеса на правителството и манипулиране на изборния процес, включително изключване на значими опозиционни кандидати.

Конституцията на Русия предвижда свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на поклонение и изповядване на религията. Законът гласи, че държавните служители могат да забранят дейността на религиозно сдружение за нарушаване на обществения ред или за участие в "екстремистка дейност". Законът идентифицира християнството, исляма, юдаизма и будизма, като четирите "традиционни" религии на страната и признава специалната роля на Руската православна църква. Религиозни групи и неправителствени организации съобщават, че властите продължават да разследват, задържат, затварят и физически да малтретират хора или да изземват имуществото им, поради религиозната им вяра, включително членове на групи.

Министерството на вътрешните работи, Федералната служба за сигурност, прокуратурата, следственият комитет и Националната гвардия са отговорни за правоприлагането. Ф. отговаря за държавната сигурност, контраразузнаването и борбата с тероризма, както и за борбата с организираната престъпност и корупцията, а Националната полиция, подчинена на Министерството на вътрешните работи, отговаря за борбата срещу всички престъпления. Националната гвардия подпомага граничната служба на Ф. при осигуряването на границите, администрира контрола над оръжията, бори се с тероризма и организираната престъпност, защитава обществения ред и охранява важни държавни съоръжения. Националната гвардия също така участва във въоръжена отбрана на територията на страната в координация със силите на Министерството на отбраната. С изключение на редки случаи, силите за сигурност

обикновено докладват действията си на държавното ръководство. Ръководните власти на национално ниво обаче имат в най-добрия случай ограничен контрол върху силите за сигурност в Република Ч., които се отчитат единствено на ръководителя на въпросната република, Р. К.. Членовете на руските сили за сигурност извършват злоупотреби и нарушения на правата на човека, а властите не успяват да предприемат адекватни мерки за идентифициране, разследване, наказателно преследване или наказание на повечето извършили злоупотреби длъжностни лица, което води до атмосфера на безнаказаност.

През 2021 г. Русия е единадесетата по големина икономика в света с брутен вътрешен продукт, възлизащ на 1,78 трилиона щатски долара, а в глобалната класация по номинален Б. мястото на страната е между Ю. К. и Австралия. Като следствие от руското нахлуване в У., започнало през февруари 2022 г., санкциите, наложени на Русия от западните държави, водят до смущения в търговските потоци на основните стоки за износ и внос на Русия, като изкопаеми горива, технологии и оборудване. Според официални данни на Световната банка, през 2022 г. брутният вътрешен продукт на Русия е на стойност 2240,42 милиарда щатски долара, което представлява 0,96 процента от световната икономика. Русия е един от водещите световни производители на нефт и природен газ и също така е водещ износител на метали като стомана и първичен алуминий. От страна на производството услугите са най-големият сектор на икономиката и представляват 58% от Б.. В рамките на услугите най-важните сегменти са търговията на едро и дребно (17 на сто от общия Б.) и публичната администрация, здравеопазването и образованието - 12%. Промислеността съставлява 40% от общата продукция, а селското стопанство представлява останалите 2%.

Б. вътрешен продукт на Русия се увеличава с 4,9% на годишна база през второто тримесечие на 2023 г., в сравнение с пазарните очаквания за 4,7% напредък и възстановяване от свиване от 1,8% през предходния период, показват предварителните оценки. Очаква се годишният темп на растеж на руския Б. да бъде 3,50% до края на това тримесечие, според глобалните макромоделите на Т. Е. и очакванията на анализаторите. В дългосрочен план се предвижда годишният темп на растеж на Б. на Русия да се движи около 0,50% през 2024 г. и 1,20% през 2025 г.

Ситуацията в Русия не може да се определи като състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Липсва ситуация на безогледно насилие, което да се отрази на жалбоподателя на основание самото му присъствие в страната. Отново от представените справки е видно, че ще бъде по-трудно за войниците да откажат да се сражават, ако Русия обяви пълномасщабна война, тъй като по време на война правилата са съвсем различни. В края на м.август 2022 г. руските власти издават заповед за увеличаване на целевия размер на армията със 137 000 души, но анализаторите считат, че В. П. няма да използва широкомасщабна военна кампания или да обяви военно положение. Мъжете на възраст от 18 до 27 години трябва да служат в армията за срок от една година, но тези наборници не се изпращат в У.. Руските управляващи избягват обявяването на военно положение, с намерението да се поддържа чувство на нормалност в руските градове.

Не води до различен извод и съобразяването на писмените доказателства, представени от жалбоподателя в превод на български език, доколкото съдържанието на същите се припокрива с това от официалните справки на Дирекция "Международна дейност".

Видно е от представените справки, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Руската федерация се установява, че състоянието на сигурността в държавата по произход е стабилно. Не би могло да се направи извод, че е налице реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. От справките се установяват неблагоприятни последици от войната в

У. в икономически аспект, но също така и предприемане на резултатни мерки от страна на властите за овладяване на тези последици.

Не е налице реална опасност от :

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице факти, въз основа на които да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във вр.с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на страната си, да има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява животът или свободата на чуждия гражданин да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба.

След всестранна преценка на събраните доказателства Съдът намира подадената жалба за

неоснователна и тя следва да се отхвърли.
Така мотивиран, Административен съд-С. град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. К., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.М., против Решение № 16561/03.11.2023 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: